

1 Johannes 5: 10–15

We hebben in deze 1^e Johannesbrief al heel wat behandeld. Johannes heeft vooral de gelovigen in de gemeente willen bevestigen in hun geloof. In de gemeente waren mensen binnengekomen die allerlei vreemde leringen omtrent Christus aanhingen. Zo werd er verkondigd dat je best gelovig kon zijn en ondertussen maar raak leven. Deze mensen beweerden gemeenschap met Christus te hebben en ondertussen wandelden zij in de duisternis. Wie zo redeneert liegt, zegt Johannes (1:6).

Anderen ontkenden dat Jezus werkelijk een mens was geworden. De gedachte dat God zelf zich zou verlagen door echt mens te worden werd door sommigen verworpen. Tegenwoordig hebben we meer met het tegenovergestelde te maken. Mensen geloven eerder dat Jezus gewoon mens was, dan dat Hij God is.

Johannes noemt de aanhangers van deze lering 'antichristen' (4:3).

Het is opvallend hoe Johannes, de apostel van de liefde, zeer duidelijk is tegen dwaalleraars. Als het om de waarheid van het Evangelie gaat is Johannes geen zachte heelmeeester. Dat zou stinkende wonden opleveren. Als het om Christus en zijn verlossing gaat en Zijn verlossingswerk wordt er niets met de mantel der liefde bedekt maar wordt er duidelijke taal gevraagd.

Het werk van deze leugenaars en antichristen heeft voor veel onrust gezorgd in de gemeente. Mensen worden onzeker, beginnen te twijfelen of ze het Evangelie wel goed begrepen hebben. Sommigen twijfelen zelfs aan hun behoud. En over de zekerheid van behoud schrijft Johannes hier in het 13e vers. Hij heeft de standpunten van de leugenaars en de antichristen de kop ingedrukt.

Hij vat zijn boodschap nog één keer kernachtig samen: *God heeft ons eeuwig leven gegeven en dit leven is in zijn Zoon. Wie de Zoon heeft, heeft het leven; wie de Zoon van God niet heeft, heeft het leven niet (11, 12).*

Korter en krachtiger kun je het bijna niet zeggen. En wie dat gelooft mag weten dat hij eeuwig leven heeft! Het valt op dat Johannes bij zijn lezers de twijfel over hun behoud wil weghalen. Wie in Christus gelooft en op Hem vertrouwt heeft eeuwig leven. Dat heeft Johannes geschreven opdat zijn lezers het weten! Geen twijfel mogelijk! Je mag zeker weten dat je behouden bent, daar laat Johannes geen onzekerheid over bestaan. En dat geldt niet voor enkelingen in de gemeente, maar voor al zijn lezers.

En die zekerheid ligt volgens Johannes niet in onszelf maar in Christus. Onze zekerheid ligt dus buiten onszelf. En dat is best belangrijk te realiseren.

Als we de kerkelijke kaart van Nederland bekijken dan zie we twee uitersten en in beide uitersten wordt zekerheid gezocht in eigen ervaring. In kringen waar heel veel nadruk ligt op besef van eigen zondigheid waarbij geloof en bekering vooral zaken zijn die je geschonken moeten worden, ontstaat een afwachtende houding. Je zoekt in jezelf of je wel voldoende zondekennis hebt en ook of je al ervaart of God je bekeert. Het zwaartepunt ligt dan helemaal op God die het moet doen, maar de zekerheid wordt in eigen ervaring gezocht. Je kunt niet zelf Christus aanvaarden, Hij moet je geschonken worden. Pas als je duidelijk ervaren hebt dat God met je bezig is, vaak gepaard gaand met een heftige geestelijke nood, mag je zeggen dat je een christen bent. Geen wonder dat in dergelijke kringen maar weinigen durven zeggen dat ze behouden zijn, want dat zeg je niet zomaar. Stel dat ik het me alleen maar inbeeld?

Een zelfde zoeken naar zekerheid in jezelf vinden we in de uiterst charismatische hoek. De ervaring wordt echter niet gezocht in zondekennis en God die het hart bekeert, maar in het ontvangen van een geestelijke gave, meestal de tongentaal of woorden van de Heer. Niet dat het behoud in het geding is, maar wel of je nu al de volheid van de Geest ontvangen hebt. Zolang die gave niet ontvangen is als een extra zegen blijf je maar een tweederangs christen.

In beide gevallen echter wordt de eigen ervaring als bewijs gezocht. En Johannes zegt nu heel nuchter: het leven is in de Zoon! Dat is niet in jezelf maar buiten jezelf, in Hem! In feite roept Johannes op om te stoppen met navelstaren. Kijk niet naar jouw eigen ervaring maar kijk omhoog, waar Christus is. Hij zit als Voorspraak aan Gods rechterhand (2:1). Onze zekerheid ligt in Hem. Niet in onze eigen ervaring.

En omdat Christus onze zekerheid is, hebben we vrijmoedig toegang tot de troon van God. Er is niets dat onze gebeden kan tegenhouden.

Als iemand een verzoekschrift richt tot de koning of tot de minister president, dan is het maar de vraag of het ook werkelijk zijn doel bereikt. Dergelijke hoogwaardigheidsbekleders zijn zo afgeschermd, dat verzoekschriften gewoonlijk op het bureau van een of andere ambtenaar blijven steken en niet tot de koning of de minister president persoonlijk doordringen.

Bij God, de Koning der koningen, hoeven we daar niet bang voor te zijn. Onze

verzoekschriften, dat zijn onze gebeden, bereiken Hem persoonlijk. Er is vrij toegang. We mogen bij Hem kind aan huis zijn. We zijn kinderen, geen slaven. Die garantie hebben we. En Hij geeft er ook gehoor aan, als onze gebeden in overeenstemming zijn met Zijn wil. Dat brengt onze positie als kind van de Vader met zich mee. En dat mag een groot vertrouwen geven in de verhoring. Indien we bidden in overeenstemming met zijn wil, dat wil zeggen, als onze gebeden in lijn liggen met Gods plannen met ons, zal Hij ons verhoren.

Daarom is bidden ook een oefening, een oefening in het leren kennen van Gods wil.

In heel veel situaties weten we Gods wil allang. God heeft in Zijn woord al heel veel duidelijk gemaakt. En God gaat niet alleen voor ons buiten Zijn boekje. Ik ben ze wel tegengekomen. Getrouwde mensen, die meenden dat God het wel goed zou vinden dat ze gingen scheiden, want nu hadden ze bij een ander de echte liefde ontdekt. Deze verliefdheid zou dan de stap rechtvaardigen om vrouw en kinderen in de steek te laten. En soms werd God er nog heel vroom bij gehaald ook. Het goede gevoel zou dan de bevestiging van God zijn.

Naar mijn idee bedriegt je gevoel je op zo'n moment en is Gods wil een andere. Dat heeft Hij in Zijn Woord allang bekend gemaakt. En bidden om een bevestiging is dan niet nodig.

Maar er zijn andere gevallen in ons leven waar het meer een zoektocht is. Wat is Gods plan? Wil Hij dat ik wel of niet ouderling wordt, of een andere taak op me neem? Ook daarin wil God ons leiden. We vervelen Hem niet met onze vragen. Omdat wij Zijn kinderen zijn en Hij onze Vader is bij wie we ieder moment van de dag vrijmoedig mogen aankloppen.

Laten we dat maar weer gaan doen met elkaar. Naar onze Vader gaan en vrijmoedig vragen wat we op ons hart hebben. En geloof maar dat onze Vader oprecht geïnteresseerd is in onze gebeden.

AMEN